

озлобявате брата си? Вый мя не послушахте; ето сега кръвь-та му ся иска отъ насъ“.

Тии мыслили, че Іосифъ не имъ разбира языка, зачтото всякога говорили съ него прѣзь толмачъ; нъ Іосифу ся смилило на сърдце-то, кога чулъ тоя разговоръ, пѣлень отъ раскаяніе. Той ся завърнѣлъ на странѣ и заплакалъ. Между това той желаялъ да ся удостовѣри, истина ли сѣ такыва тѣхны-тѣ чувства; обвърнѣлъ ся пакъ камъ нихъ и заповѣдалъ да вържатъ Симеона прѣдъ очи-тѣ имъ. Откакъ испълнили тажъ заповѣдь, служители-тѣ Іосифовы насыпали съ жито вретѣща-та на другы-тѣ му братіе, а пары-тѣ, които были донесли да купятъ жито, по негово повелѣніе, вложили тайно во вретѣща-та. Снабдили гы още съ всякаквж хранѣ за по пѣтъ. Братіе-то Іосифовы натоварили вретѣща-та на ослы-тѣ си и потеглили за дома. Нъ Іосифъ имъ далъ строго повелѣніе да ся не явяватъ прѣдъ лице-то му безъ помалкыя си братъ.

Кога ся върнѣли дома, съ жалость рассказали на башѣ си все, что имъ ся прилучило и, за голѣмо удивленіе и ужасъ, намѣрили во вретѣща-та пары-тѣ си, кога изсыпали жито-то.

Прѣстарѣлый Іаковъ жалѣялъ за Симеона, но още повече страхувалъ за Веніамина. „Іосифъ вече нѣма“, говорилъ той: „Симеонъ е затворенъ въ темницѣ; сега искате да мя лишите и отъ Веніамина; всичкы-тѣ бѣды ся струпахж на моѣж-тѣ главѣ. Нѣма да пустѣж Веніамина: съ него може да ся случи нѣкое несчастіе, и тогава ще низведете въ гроба старость-тѣ ми, която е убита отъ печали“.

ГЛАВА XXVIII.

Второ отиваніе на Іосифовы-тѣ братіе въ Египетъ.

Гладъ-тѣ въ Ханаанскѣ-тѣ земѣ ся все още протѣлжавалъ. Купено-то въ Египетъ жито ся изыло. Іаковъ